

Agatha Mystery

Primera edició: febrer del 2013

Títol original italià: *Intrigo a Hollywood*

Textos: Sir Steve Stevenson

Editing: Mario Pasqualotto

Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi

Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez Vaqué

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Projecte editorial d'Atlantya Dreamfarm s.r.l., via Leopardi, 8 - 20123
Milà, Itàlia

© 2012 Istituto Geografico De Agostini, S.p.S., Novara, per l'edició italiana

© 2013 Laia Font i Mateu, per la traducció

© 2013 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

Drets internacionals © Atlantya S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantya.it, www.atlantya.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Polig. Ind. Can Salvatella.

08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-30.492-2012

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4552-6

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Sir Steve Stevenson

INTRIGA A HOLLYWOOD

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

laGalera50

NOVENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

Gat siberià pestilent amb l'olfacte d'un gos coniller.

Uncle Bud

Campió d'automobilisme retirat que es diverteix fent de doble a les pel·lícules de Hollywood.

DESTINACIÓ: HOLLYWOOD – ESTATS UNITS

OBJECTIU

Descobrir, entre platós de cinema i ambients de Hollywood, la identitat de qui vol sabotejar la realització de la pel·lícula *Error fatal*.

*Dedicat al gènere negre, en forma
de llibres, pel·lícules i ambients*

Gràcies a Gianfranco Calvitti per les informacions sobre la història de Hollywood i els seus valuosos consells per elaborar una trama d'estil policíac. I una abraçada a la Frida, que de tant en tant em veu desaparèixer durant uns quants dies, immers en les meves històries.

En Larry Mystery havia tingut una setmana realment esgotadora. Mentre els seus amics s'ho passaven bé en algun parc de Londres a la fresca de juny, per a ell les vacances d'estiu encara havien de començar. De fet, el cert era que potser aquell any ni tan sols començarien, les vacances. Des que s'havia matriculat a la famosa escola per a detectius Eye International, l'enviaven sense parar a un racó del món o altre per dur a terme investigacions ben perilloses.

Aquesta vegada, però, el cansament no es devia a una missió. Escanyolit, noctàmbul i al·lèrgic a l'esforç, en Larry, simplement, s'havia pres massa

a la lleugera la decisió de fer el curs d'arts marcial de l'escola.

Aquell matí de dissabte es notava els músculs com de pasta tova i els ossos cruixits. Es va aixecar del sofà arrossegant els peus, va devorar tres creps de xocolata i, motxilla a l'esquena, va deixar l'àtic del quinzè pis del Baker Palace. Tot just havien tocat les vuit i la ciutat es despertava mandrosament. El noi va entrar al metro i, després d'un trajecte curt, va arribar a la seva destinació secreta. Era en ple centre, dissimulada entre edificis de maons.

Va trucar a una porta de fusta molt ben decorada amb ideogrames orientals estranys. El va rebre un vellet japonès: tenia els cabells blancs, uns bigotis llargs i el cos embolicat amb una mena de casaca de monjo.

—Bon dia, Esquirol Gandul —el va saludar somrient el *sensei* Miyazaki—. Estàs a punt per a l'entrenament?

Sense contestar, en Larry va travessar el jardí zen i va arribar a la pagoda de fusta, esbufegant.

Esquirol Gandul? Quina mena de malnom era, aquell! Per no parlar de les metàfores sibil·lines que feia servir el mestre per explicar els fonaments de les arts marcial. En Larry sempre havia somiat clavar cops tan ràpids com en Bruce Lee, endinyar cops de puny amb la classe d'en James Bond, llançar-se fent moviments acrobàtics com els herois virtuals de *Matrix*. Durant aquella setmana d'entrenaments, però, no havia après res de tot això.

Mentre el *sensei* Miyazaki s'esperava de braços plegats sota la pèrgola, en Larry va treure el quimono blanc de la motxilla, se'l va posar sense presses i va caminar descalç fins a una gran pedra que hi havia al centre del jardí.

—Podem començar, mestre..., aaa, *sensei*?
—va remugar—. La mateixa cançoneta, oi? Haig...
d'alliberar la ment de males idees?

—Els núvols negres sempre porten tempesta —va confirmar, seriós, el vell monjo. Aleshores va girar enlaire els palmells de les mans, va tancar les parpelles i va tirar la barbata cap amunt—. Ara respira..., respira... —va dir.

—Fins quan hauré de..., aaa..., respirar? —va preguntar en Larry, agafant una gran alenada d'oxigen.

—Fins que el teu cel es torni serè, Esquirol Gandul —va rebatre el mestre. Llavors va fer mitja volta i va desaparèixer dintre de la pagoda.

El jove detectiu va passar les hores següents assegut a la pedra, en la immobilitat absoluta de la posició del lotus. La meditació zen no era per a ell: en comptes de tranquil·litzar-lo, li corrien mil preguntes pel cap. Que potser era un agent de l'Eye International, el *sensei* Miyazaki? I, si ho era, per què no li ensenyava a lluitar, a defensar-se i a clavar puntades voladores? I sobretot, encara més important, a quina hora era el dinar?

Es va adonar que s'havia endormiscat quan, cap a les dotze, es va despertar de cop en sentir uns dits que petaven.

—Ah, oh! —va fer—. Què passa?

Davant seu, el vell monjo picava una galeta amb tota la tranquil·litat del món.

—Ha arribat el moment de la primera prova del dia —va anunciar—. El nom d'aquesta antiga tècnica és Torsió de l'Anguila.

—Com? Què? —va protestar en Larry aixecant-se de cop—. No fem ni un descans per dinar?

Els bigotis del *sensei* Miyazaki van vibrar de desil·lusió.

—Això no és un restaurant, Esquirol Gandul —va afirmar, inflexible—. Has vingut per aprendre... *nyam, nyam...* no pas per atipar-te.

En Larry va notar un soroll cavernós a la panxa, però va decidir fer cas del mestre. Si volia sortir d'allà al més aviat possible, l'única manera era fer el que li deia. Quan va tombar la cantonada de

la pagoda, però, es va quedar de pedra. A l'esplanada hi havia una selva de cordes ben lligades a uns pals robustos de bambú, tensades a diverses alçades i molt a prop les unes de les altres.

—I això, què és? —va preguntar, alarmat.

Els llavis del mestre Miyazaki es van estirar i van fer un petit somriure murri.

—Per alliberar-te dels adversaris, te n'has d'esmunyir ben bé com una anguila —va contestar amb l'índex alçat—. Completa el recorregut fins a l'altra banda, sense tocar les cordes... si és que pots!

En Larry es va fer petar els dits amb decisió. Volia demostrar el valor que tenia superant la prova sense entrebancs. Va encarar la primera corda acotant el cap ràpidament, després es va valer del peu per superar la segona, en acabat va tirar les espatlles enrere i va passar per sota del tercer obstacle.

—Un joc de criatures! —va exclamar, fanfarró, saltant el següent.

Per dins estava exultant d'alegria, i aleshores va sentir un so molt fort que provenia de la seva motxilla, abandonada vés a saber on. En una butxaca hi tenia guardat el valuós dispositiu multifunció de l'escola: el fantasmagòric artefacte d'alta tecnologia més conegut com a EyeNet.

Aquells xiulets incessants significaven una sola cosa: li havien assignat una nova missió!

Només de pensar-hi, en Larry es va distreure i es va entrebancar amb una corda. Va sortir projectat arran de terra uns quants metres, i després va quedar penjant amb la cara a l'herba. Tenia trossos de terra a la boca, però ni tan sols va dir «ai!».

—Que t'has fet mal, Esquirol Gandul? —va preguntar, preocupat, el mestre Miyazaki.

Com va poder, va treure una mà del garbuix de nusos i llaços.

—*Sensei*, em passa el mòbil, sisplau? —va exclamar en Larry. Com que va notar que el monjo dubtava, va afegir murmurant—: És una qüestió

d'importància extrema, per la barba de la reina!

Quan finalment li va donar l'artefacte, en Larry va llegir el missatge de la pantalla i va fer uns ulls com unes taronges. Sense adonar-se'n, va fer una giragonsa rapidíssima i va aconseguir sortir de la trampa de cordes en un moment.

—Ho..., Hollywood... —va balbucejar passant-se una mà pels cabells—. Que s'han tornat bojos?

Meravellat pel valor amb què s'havia alliberat el seu jove alumne, el *sensei* Miyazaki se'l va quedar observant sense paraules, mentre en Larry arribava com un llamp a la porta de sortida. L'hauria volgut felicitar, però ja havia desaparegut pels carrers de Londres.

Naturalment, en Larry corria cap a casa de la seva genial cosineta, l'Agatha Mystery, per demanar-li la seva valuosa ajuda!